

Jurisprudentie

Zaak C-269/09

**Europese Commissie
tegen
Koninkrijk Spanje**

„Niet-nakoming — Artikelen 18 EG, 39 EG en 43 EG — Artikelen 28 en 31 EER-Overeenkomst — Belastingwetgeving — Overbrenging van woonplaats van belastingplichtige naar buitenland — Verplichting om alle nog niet toegerekende inkomsten op te nemen in belastinggrondslag van laatste belastingjaar — Verlies van eventueel voordeel bestaande in uitstel van betaling van belastingschuld”

Samenvatting van het arrest

- Lidstaten — Voorbehouden bevoegdheden — Directe belastingen — Verplichting om deze bevoegdheid met eerbiediging van Unierecht uit te oefenen*
- Burgerschap van de Unie — Recht om vrij op grondgebied van lidstaten te reizen en te verblijven — Algemene verdragsbepaling die specifieke uitdrukking vindt in bepalingen waarin beginselen van vrij verkeer van werknemers en vrijheid van vestiging zijn verankerd*
(Art. 18 EG, 39 EG en 43 EG)
- Vrij verkeer van personen — Werknemers — Verdragsbepalingen — Voorwerp — Regels die uitoefening van beroepswerkzaamheden op gehele grondgebied van Unie beogen te vergemakkelijken*
- Burgerschap van de Unie — Vrij verkeer van personen — Vrijheid van vestiging — Beperkingen — Belastingwetgeving — Overbrenging van woonplaats van belastingplichtige naar andere lidstaat — Verplichting om alle nog niet toegerekende inkomsten op te nemen in belastinggrondslag van laatste belastingjaar — Ontoelaatbaarheid — Rechtvaardiging — Doeltreffende invordering van belastingschuld — Handhaving van verdeling van heffingsbevoegdheid tussen lidstaten — Samenhang van belastingstelsel — Geen*
(Art. 18 EG, 39 EG en 43 EG; richtlijn 2008/55 van de Raad)
- Burgerschap van de Unie — Recht om vrij op grondgebied van lidstaten te reizen en te verblijven — Nationale bepalingen die burger van lidstaat beletten of ontmoedigen om zijn lidstaat van herkomst te verlaten — Ontoelaatbaarheid — Rechtvaardiging die moet berusten op objectieve overwegingen van algemeen belang die losstaan van nationaliteit van personen*
- Internationale overeenkomsten — Overeenkomst tot oprichting van Europese Economische Ruimte — Vrij verkeer van personen — Vrijheid van vestiging — Belastingwetgeving — Overbrenging van woonplaats van belastingplichtige naar lidstaat die partij bij deze Overeenkomst*

is — Verplichting om alle nog niet toegerekende inkomsten op te nemen in belastinggrondslag van laatste belastingjaar — Beperking — Rechtvaardiging — Doeltreffende invordering van belastingschuld — Voorwaarden

(Art. 28 en 31 EER-Overeenkomst)

1. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punt 47)

2. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punt 49)

3. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punt 51)

4. Door een wettelijke bepaling aan te nemen en te handhaven op grond waarvan belastingplichtigen die hun woonplaats naar een andere lidstaat overbrengen, verplicht zijn alle nog niet toegerekende inkomsten op te nemen in de belastinggrondslag van het laatste belastingjaar waarin zij als ingezetene belastingplichtig zijn beschouwd, komt een lidstaat de krachtens de artikelen 18 EG, 39 EG en 43 EG op hem rustende verplichtingen niet na.

Hoewel de verdragsbepalingen inzake het vrij verkeer van personen volgens de bewoordingen ervan het recht op behandeling als eigen staatsburger in de lidstaat van ontvangst beogen te garanderen, verzetten zij zich immers ook tegen bepalingen die burgers van een Staat beletten of ontraden, hun staat van herkomst te verlaten om hun recht van vrij verkeer uit te oefenen. Dat is het geval met de wettelijke regeling van een lidstaat volgens welke overbrenging van de woonplaats naar een andere lidstaat voor de belastingplichtigen gepaard gaat met de verplichting om de belasting te betalen vóór de belastingplichtigen die in eerstgenoemde lidstaat blijven wonen, daartoe verplicht zijn. Dit verschil in behandeling, dat personen die hun woonplaats naar het buitenland verleggen, financieel kan benadelen doordat nog niet toegerekende inkomsten moeten worden opgenomen in de belastinggrondslag van het laatste belastingjaar waarin deze personen ingezetenen waren, wordt niet verklaard door een objectief verschil in situatie. Uit het oogpunt van de wettelijke regeling van een lidstaat die de verworven inkomsten wil belasten, is de situatie van een persoon die zijn woonplaats naar een andere lidstaat overbrengt, immers vergelijkbaar met die van een persoon die zijn woonplaats in eerstgenoemde lidstaat behoudt. Bijgevolg vormt een dergelijk verschil in behandeling een belemmering van de in de artikelen 39 EG en 43 EG verankerde vrijheden.

Deze belemmering kan niet worden gerechtvaardigd door de noodzaak om de doeltreffende invordering van belastingschulden te verzekeren, aangezien de samenwerkingsregelingen die tussen de autoriteiten van de lidstaten op het niveau van de Unie bestaan, met name die van richtlijn 2008/55 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit bepaalde bijdragen, rechten en belastingen, alsmede uit andere maatregelen, toereikend zijn om de lidstaat van herkomst in staat te stellen de belastingschuld in een andere lidstaat in te vorderen. De bij deze nationale regeling opgelegde verplichting is dus onevenredig met het doel om de invordering van de belastingschuld te vergemakkelijken.

Deze belemmering is evenmin gerechtvaardigd door de noodzaak om de verdeling van de heffingsbevoegdheid tussen de lidstaten te waarborgen, aangezien de lidstaat van herkomst naar aanleiding van de overbrenging van de woonplaats van een belastingplichtige naar een andere lidstaat

zijn belastingbevoegdheid ter zake van op zijn grondgebied reeds uitgeoefende activiteiten niet verliest en dus geen afstand moet doen van zijn recht om het bedrag van de overeenkomstige belasting te bepalen.

Ten slotte kan de nationale wettelijke regeling geen rechtvaardiging vinden in de noodzaak om de samenhang van het nationale belastingstelsel te verzekeren daar in deze wettelijke regeling geen rechtstreeks verband bestaat tussen het belastingvoordeel bestaande in de mogelijkheid om inkomsten toe te rekenen aan verschillende belastingtijdvakken en de compensatie van dit voordeel door een bepaalde fiscale last.

(cf. punten 52-53, 57, 59-61, 67-68, 79, 87-88, 101, dictum 1)

5. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punten 91-92)

6. Een lidstaat schiet niet tekort in de verplichtingen die krachtens de artikelen 28 en 31 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (EER) op hem rusten, door een wettelijke regeling aan te nemen en in stand te houden op grond waarvan belastingplichtigen die hun woonplaats overbrengen naar een Staat die partij is bij de EER-Overeenkomst doch geen lidstaat van de Unie is, verplicht zijn alle nog niet toegerekende inkomsten op te nemen in de belastinggrondslag van het laatste belastingjaar waarin zij als ingezetene belastingplichtigen zijn beschouwd.

Een dergelijke belemmering van het vrije verkeer van werknemers en van de vrijheid van vestiging wordt voor de burgers van de Staten die partij bij de EER-Overeenkomst zijn, gerechtvaardigd door de noodzaak om de doeltreffende invordering van de belastingschuld te verzekeren, aangezien het kader voor samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten waarin de Unierechtsregels voorzien, niet bestaat tussen deze autoriteiten en de bevoegde autoriteiten van de Staten die partij bij de EER-Overeenkomst zijn, wanneer de betrokken Staten geen enkele verplichting tot wederzijdse bijstand inzake de inning en de invordering van belastingen zijn aangegaan.

(cf. punten 95- 99)